

H (Ref. 3211)
Ex A

Ett Drama i Hagaparken

Pris 25 öre.

Ein D. S. M. H. G. B. K. N.

Amor behärskar alltid kvinnohjertan, och i synnerhet mera sådana, som svärmar för löjtnanter i allmänhet och gardeslöjtnanter i synnerhet.

Unga fruar svärmar alltid och mången för sin egen man. Vackra fruar tycka vanligen bäst om sina män — hur skröpliga de ännu kunna vara.

Andra fruar, med vackra män, blifva alltid svartsjuka; för så vidt att de icke äro professorkor, eller gedigna sportflickor.

Amors pilar beröra sportflickorna alltid mindre än andra flickor, som få sin uppfostran af guvernanter och i vanliga flickskolor.

Detta är alldeles tvärsäkert!

Vid simuppsvisningar och på sporttåfningar mellan damer, får man namera ständigt se unga, vackra flickor mot hvilka Amors pilar alldeles stoningslöst återstudsar.

Detta är naturligtvis ovanligt, (att icke säga omöjligt.)

Men, träffar en pil i förbifarten ett sådant hjettinnohjerta, blir det omvändt. Och därför vill jag berätta en liten historia, om ett sådant förhållande.

Ann-Julie var vid balleten och såg förbaskadt bra ut. Hon var skön — som en af Rafrés madonnor, men fattigare än Crusenstolpes katt. Liksom denne egde hon dock en del hanskar och halsdukar af rött sidenmoaré och andra små rosetter att pryda sin ypperliga figur med.

Hon dansade som en af de svarta konungarnes favoriter i olika baletter, lätt, fylligt och graciös. Smit-

måde såsom en af Gjerkes gossar, och åkte velocipet likt en amerikanska.

Djerft, likt en amazon eröfrade hon beundrare.

Löjtnant Robert var rik och blaskig, men en liten supplementsfästme skulle han dock ha — det var ju comme il faut!

Ann-Julie tyckte alls icke om honom; tycker någon det, men hon visste att han hade godt om pennningar och det var susen — det.

I Hagaparken finnes det ännu i dag ett litet vackert samlingsställe, som kallas *Iris tuppar*. Orsaken till namnet göra tre höga almar, hvilkas kronor under stormen liksom hugga åt hvarandra, men aldrig träffa. Dessa tre almar tretas ännu öfrets lek, men gifva samtidigt högn mot väder och vind för de älskogskranka, som derunder söka sitt skydd — ja, de gifva till och med skugga mänskensstunder under augustiqväll när älskande parter njuta af lifvets härrligheter.

Hofvet älskar emellanåt landlifvet, alldeles som fru Hartman älskar äfventyr, — — och Ann-Julie älskar sporten. Hon simmar som en af de Bellmanska delfinerna och har sju medaljer för velocipedåkning.

»Ulla, min Ulla, hvad skall jag dig bjuda?» tänkte löjtnant Robert och trodde att han på något vis skulle kunna visa sin gentlemanfäcen en dag ute i Haga, när de Kungliga voro der och han tjänstgjorde som adjutant.

Ann-Julie älskade i hemlighet en ofrälst frälsnings-söldat, som var äkta Rospigg, och hette Erik; liksom en utaf kronprinsens galanta söner, med Vermländskt blod och dito dädja.

Erik var egentligen aldrig slak emot sig sjelf eller någon annan. Den enda synden som han hade, var att han på ett mycket ogrannlaga ochuru hjertligt sätt älskade Ann-Julia.

Här talas naturligtvis om den riktige Erik från Roslagen, som blifvit omedelbart på fiskurer och salvationserad till följe af sina vackra ögon på något möte inom den okungliga kristendomen.

Denne stackars Erik höll två gånger på att blifva öfverriden.

Del af löjtnant Robert till häst och del af Ann-Julia på velociped.

Olyckan ville emellertid spela stackars Erik ett ännu större spratt.

Han hade nemligen en dag fått Fräknings-chefens ogudomliga otillåtelse att resa ut till Haga för att omvända syndare.

Han gick till fots med 37 öre i fickan.

En mycket förnäm dame hade af någon anledning förvillat sig från den rätta vägen. Hon red en bergstigarellé, hvilken var mycket försiktig. Ja, så innerligt försiktig, att han spelat kurra glömska med den åttioåriga ordonanssen.

Fålen var emellertid så bortskämd att han icke fann för rof att göra en visit i ett dike.

Här var det just som Erik gjorde sitt namn odödligt i historien, och här var det också, som han träffade Ann-Julia.

Han tänker sig en hjälte som samtidigt räddar två ryttarinnor, af hvilka den ena icke red på något bättre djur, en ett tråhjuling och den andra på en kanna.

Förhållandet var, att när mästern Erik gick vägen fram mot »Tre Tuppar» i Hagaparken, så kom den der

lilla pölsen, eller pölsan i vildt sken och Ann-Julie efter på en velocipedarie.

Åsnan stack ett öra till våders och backade ett baklänges, medan Erik räddade velocipedryttarinnan och fick en Arlig kys som belöning.

När den fröndans damen såg den ofrälste frälsnin^{ns} soldatens, mänskligt att döma, vackra tillrägglände, för att rädda ett ungt fruntimmer i stället för ett äldre — och när hon hörde saluten af kyskar, kunde hon icke annat än sätta sig på diketanten och invänta adjutantens samt ordonnansens, som voro till häst.

Det var ett riktigt kungligt möte det der, och Erik fick följa med till Haga slott, der han fick karameller.

Löjtnant Robert tog hand om Ann-Julie, och Erik kastade mot löjtnanten utmärkande blickar, när som han ledde den för tillfället lustiga åsnan. Ordonnansen var den ende, som satt qvar till häst.

Här var det första gången som rivalerna möttes.

Och hur det åsnan var, så ålskade nog löjtnanten den djerfva Ann-Julie, åtminstone så mycket att han kunde bli svartsjuk på den vackra, men tafatte Erik. Att Erik djerfdes tycka om en dansös var i hans ögon en dundrande synd, som icke hans engagement i frälsningsarmen ens kunde låla eller tillåta.

Den offräskande rivalen måste ur vägen, det var ej vidare någon pardon härför.

Men på hvad sätt det skulle ske blöf en annan sak. Att skicka honoren till Indien hade varit det lämpligaste, men dit ville han nog icke fara — och Ann-Julie ville det nog icke heller.

Löjtnant Robert fick alltså tills vidare nöja sig med den frukt, som Ann-Julie delade mellan honom och Erik.

Vid frånsägningsarmén stannade den senare emellertid icke länge. Hvarför skulle icke äfven han kunna blifva militär? Beslut och handling förenades snart, och inom kort hade han tagit anställning som underofficersaspirant vid flottan.

En qväll, då Ann-Julie trodde sig säker för sin betalande älskare, nemligen löjtnanten, som hade rest bort, hade Erik bjudit henne till Berns i sällskap med ett par bekanta för att roa sig en senul, och häruli låg ju ingenting synnerligen syndigt. Men olyckan ville att löjtnantens resa icke kommit att sträcka sig längre än till samma ställe. Äfven han kom till Berns, men i civil dräkt och i sällskap med Eriks egen syster, som var klädd i karlkostym. De kommo att sitta på samma sida uppe på läktaren, och mötet mellan syskonen och mellan Ann-Julie och löjtnanten voro naturligtvis lika bittra.

Ej nog med att Robert hade samma älskarinna som Erik, utan dertill hans egen syster dessutom, det var ju något oerbödt.

Allt ställa till någon skandal inne i etablissemanget var naturligtvis rådligast att låta bli, åtminstone för den gången, men man reste sig emellertid och gick åt skilda håll — — —

Eriks syster var en syperb flicka, som gerna kurtiserades, och till yrket modell, churu hon äfven, eller från början lärt sig till modist. En jano var den ställiga Elise och manliga de passionerade dragen, så att hon ej sällan nattetid kunde oigenkänd uppträda i karlkostym.

Under en maskerad hade hon gjort Roberts bekantskap, churu han icke visste att hon var Eriks syster, ej heller kände hon till förhållandet mellan dansösen och löjtnanten. Emellertid blef detta senare rätt snart klart

för henne genom brodern, och detta satta stål uti hennes energi att arbeta för att helt skilja sin nye älskare och hans älskarinna åt.

Ann-Julie var emellertid ingalunda den, som ville förlora sina inkomster som Roberts måttlös och det blef en hård strid mellan hennes böjelse för Erik och håll-damens portmonnä. Det galanta lif som hon föred, fordrade mycket penningar, och dessa skulle hon ju ha.

Et sätt att för någon tid skiljas från Erik, blef det henne möjligt, emedan denne på löjtnantens föranstaltande kom att så medföra ett fartyg på en världsom-fogling, som skulle räcka ett par år. Nu hade hon också riare bländer att kunna hålla Elise på afstånd från Robert.

Det naturligaste hade ju varit att löjtnanten gift sig med Elise och Ann-Julie fått sin Erik, så hade ju det blifvit svägrar och svägerskor af partierna. Erik var nu emellertid borta och rivaliseringen gällde altså blott löjtnantens gunst till en af flickorna — huruvida han skulle betälla Ann-Julie och betala mycket penningar, eller taga Elise, hvilken synbarligen blef honom billigare att under-hålla.

Fläcker, vin
Och kvinnegrin,
De dunsta bort,
Tiden är så kort,
För älskande mör,
De låta — som det smär.

Och smäde gjorde det våldeligen — det vill säga att det regnade smält.

Nu stod emellertid Robert emellan tvänne äldar: Ann-Julie — eller Eriks syster.

Han ålskade nog den förra en smul, ehuru han icke ville tillstå det för sig sjelf, men Elise var honom äfven behaglig.

Hon satt som trånande modell med förföriska ögon och svällande läppar om förmiddagarne hos bildhuggaren och skulptören Martin Otto, eller hos målaren Slotter, som madonna till en kyrkordning.)

Ann-Julie dansade om qvällarne på baletten och red velociped om förmiddagarne.

När Ann-Julie dansade på scenen eller gjorde piruetter i sin sängkammare var Robert bånryckt, han kunde icke älska någon annan på jorden.

När han om förmiddagarne mötte henne — han på sin springare och hon på sin tvåhjuling — var hon allt hans ideal.

Sömrt som en sylfid, djert som en tigertämjerska och idyllisk som en liten fjäril, rusade hon fram på sin bicyckle, red förbi hans ystra häst och tillbaka igen, omkring honom ute på Ladugårdsgården — alldeles som en fjäril kring en blomma.

Herre jeminnes, hvad hon var söt och rar!

Det är icke många dansöser som äro sportqvinnor — aldrig minst på velociped, men Ann-Julie skötte sin maskin latsom om de hade hört tillsammans, hon och maskinen.

Allt var ljus och glädje i Roberts sanna — det är icke många löjtnanter som bestå sig med dylika älskarinnor.

Dyr var hon visserligen och hennes maskin likast i underhåll, men hvad gjorde det. Robert kunde skryta af att han höll den styfaste damen i hufvudstaden.

Dyrkade damer och dansöser! Staffen eders en velociped

och riden med denna omkull invid en löjtnants — en gardeslöjtnants stötter — och i skolen eröfra den delvis åkterskapliga härdens lycka på ett enda fall!

Robert var ju öfverlycklig och stolt öfver sin Ann-Julie; och hennes eleganta våning vid Mosebacke var beundransvärd. De mjuka mattorna gäfvö ljudlöshet åt hviken som kom eller gick.

Matrosen Eriks tjocka läderbottnar tystnade vid hans gång på dem, och löjtnant Roberts knarrande ridstöflar fingo icke ett ljud ifrån sig. Gardinernas täthet dämpade ljuset, och utestängde profana blickar, hvilka nöjligen af någon flygande duftas ögon kunnat nå den i en alkover af närgårdiner gömda *imperialtödgen*.

Denna var af valnöt och täcket af grönt sidenmoiré, den stod på gummanringar och knarrade aldrig. Den gömmer ännu en hel del memoarer — men dem tala vi icke om. Men säkert är att städerskan många gång kunde presentera sin husmoder små souvenir af guldbrodetknappar och dylikt.

På ett af hufvudstadens utvårdshus egde, som genom tidningarne refererades, en frustimverstuel rum.

Båda hade en älskare med sig; de presenterade hvar och en sin — men voro rivaler om en frånvarande *ge-messan*.

Det var Ann-Julie och Elise, hvilka af champagnon, fingo med att börja hårdhänt handtera hvarandra.

Champagneflaskorna sögo i luften och onämbara ord utslungades.

Herrarne i de två sällskapen började blifva oroliga — ty det är just ingan trefnad för mannen när kvinnan släks; och när två vackra flickor, genom vinets verkan komma ihop såsom rivaler, då är det ottervärre.

Värdinnan på stället försökte afvärja striden, ty såväl servisen som spegeln stönderlogs; men den syftidska,

velocipedryttarinnan från *Tre Tuppar* i Hagaparken gjorde ett väldigt slut på löken.

Har herrskapet sett tre tuppar slåss? Förmodligen icke — men föreställen Eder en sådan lek och tänken dessa två hönor i slagsmål. Det var eklöslagare så att blodet stömmade men den smidiga Ann-Julie, hvilken gått dansande till striden, eröfrade herraväldet slutligen och den mera fasta än beniga modellen Elise drog sig ur kriget i ganska lätt kostym.

Ja, hon var så godt som smakat, som det heter i gamla testamentet.

Genom tillkommande personer blefvo de stridande slutligen åtskilda ochingo resa hem i täckta ekipager. Nu var det naturligtvis löjtnant Robert, som skulle afgöra hvilken af sina älskarinnor, som han föredrog.

Ann-Julie för hem sedan hon skilts från sin sällsammets kurtisär och skref ett glödande bref till Robert — hennes hälidamsön stode ju på spel, om hon icke blefvo den första som talar om skandalen och klargör situationen.

I glödande ord omtalar hon huru Elise varit i sällskap med en viss främmande man, en känd notarie i Konungens kansli, dervid hon ej sparade på att berätta deras egna, gemensamma kurtiser i Stockholm. Tiuru Elise vänligen tillbeingsade sina nätter hos honom då hon vore fri från Robert eller modellörer och målare. — Robert trodde Ann-Julie och då han ett par dagar efteråt erhöi ett liknande bref från Elise, om hennes — hm otrohet, hade Ann-Julie redan äkt omkull hans hjärta på sin velociped.

Noga taladt var han nöjd på dem båda två, men svärnade för den djärva sportflickan och mjuka dansörens hvilken i passionernas tid naturligtvis var någon ting helt annat än en ställsättande modell — hur frustan

de hennes behag än kunde vara att se och skåda, beundra och eftertråna.

Modellen Elise ansträngde alla sina krafter, och det är ju rätt naturligt, för att försöka återeröfra sin förlorade löjtnant.

Hon började bli sportmansoll och öfrade sig i många nyttiga stycken. Tog undervisning i ridkonsten — och äfven hon lärde sig slutligen att åka velociped — och just icke så delikat som hennes rivaliserande Ann-Julie.

Hon gick i simskolan och gjorde stora, förvånansvärdt stora framsteg; hoppade öj illa, churu tungt, men kunde icke dyka. Ann-Julie hoppade, som när en fågel stånk sig från en qvist, och dök i djupet liksom en från vattenytan skrämd fisk. Hon gjorde de snidigaste rörelser i vattnet liksom i — — —. Det var stor simuppvissning ute på Skeppsholmen.

Robert visste att Ann-Julie skulle uppträda, men visste icke om att Elise äfven skulle göra det. Han trodde icke att dessa båda flödar kunde komma under samma tak och i samma vatten på en gång.

Det var för öfrigt länge sedan han såg Elise sista gången. Nu var det emellertid så, att de båda eller rättare alla tre kommo att sammanträffa på en plats.

Simuppvissningens små rariteter — det är alltid roligt att se damer simma och dyka, eller hur? — och de presterade konsterna i det våta elementet voro i det närmaste slut, det återstod blott dykning, för att upptaga ett föremål från botten. Elise kunde icke dyka, men i Ann-Julie själf for en ful ande eller tanke:

Hon skulle lära Elise att dyka — riktigt dyka.

Ann-Julie dök under Elise, ref af henne vaxdukshufvan och fattade henne i håret samt drog henne skoningslöst till botten.

Ingen hade sett hvad som skett, men de båda flie-

korna voro försvunna från vattenytan. De öfriga hade dykt och kommo upp med något föremål från djupet, men Ann-Julie och Elise voro kvar dernere.

Det gick en mitsou, det gick två — och spänningen blef, isynnerhet bland åskådarna ytterst irriterad. Ett par staf de öfriga deltagarne doko och doko om igen för att söka få upp eller åtminstone reda på kamraterna.

Robert saft blek som döden och nervös som en brud. Han saade hur det var dernere, der två rivaler sammanträffade för att göra slut på hvarandra.

Hvad skulle han göra? Skulle han kasta sig uti — och om han gjorde det, hvad nytta skulle det medföra. Med kläderna på sig skulle han möjligen nå botten, men icke kunna hjälpa någon, dertill vare han för ovig.

Väl anseade löjtnanter äro alltid oviga när de komma i vatten och skola rädda folk ur sjönöd — och troligen mycket sora oviga, när de skola på sjöbotten sekundera någonders af två för lifvet duellerande qvinnor.

Sekunderna' lågo — och hvad skulle han, han, den ende, som förstod rätta sammanhanget, hvad skulle han göra?

Han hade alldeles klart för sig att Ann-Julie icke led någon sjönöd, ty hon hade präktiga lungor och kunde hålla sig jembörleksevis längre under vattnet. Hon var lika uthållig der, som på sin velociped. Ja, hur skulle Robert bete sig? Skulle han uppträda som hjälte, kasta sig i, och göra ett försök att rädda den, som han visste vara i största fara. Han kämpade en inre strid med sig sjelf, ty han kände att han hade ett mord på sitt samvete, om han icke hjälpte den nödställda.

Han var nervös och orolig liksom alla andra närvarande; såg på sin klocka och på publiken, om det icke händelsevis var någon annan, som hade mod att kasta sig ned till de olyckliga.

Publiken var dock i all sin orolighet stum för dylikt. En man kunde väl icke heller gärna kasta sig i en fruntimmersbadhastig. Men nu gällde det lifvet för två unga damer — damer utan börd, men ändock älskliga människor.

Robert tvekade ett ögonblick, men i det nästa ögonblicket lågo kläderna, hvilka han i en hast reff upp och kastade af sig, på bryggan, och han störtade i paradisdränk med i vattnet.

Man tänke sig — bland ett par hundra unga badande flickor, en löjtnant som är — — saken.

Det var dock dagens glanspunkt: En paradisklädd pascha bland en kvinnlig ungdom, klädd i Krakas nätdräkt.

De flesta af dessa flickor äro väl fruar nu, men des löjtnantsynen glömma de nog aldrig.

Sekunderna fögo och med väntan och häpnad sågs löjtnant Robert komma upp igen. Han hade icke fått fast i flickorna. Han dök ännu en gång ned med förtvifladt mod, samt kom åter upp och mötogs nu med ett skallande hurrarop — — ty han hade Elise i famnen.

Hon var, tycktes det, ännu vid lif — och villiga händer samt varma filter skulle försöka återkalla det. Hon andades svagt, och den fylliga kroppen darrade, liksom i dödsryckningar. Man gaf henne uppgjoggnadt portvin och en närvarande läkare slog äder på henne —

Somningom vaknade hon upp, men med frånvarande blick — —

Hvad som tilldragit sig dernere i vattnet vet ingen människa, hon utslungade ett hjertsbitande: *Robert!* — — och man kunde sedan se huru vansinnet började inträffa. — De hemiska minuterna under vattnet hade beröfvet den fylliga Elise förståndet för alltid.

Ungefärligen samtidigt med det Robert dök upp med Elise kom Ann-Julie upp från en annan sida af åbsängen,

hurtig och glad som ett nattvardsbarn. Hon frös synbarligen och äfven hon fick glöggadt portvin.

Det hela hade ju varit en *oflyktkändelse* och Ann-Julie fick beröm därför, att hon försökt att från djupet rädda sin rivalinna.

Stormande applåder hördes när Ann-Julie, gick in i klädloggen för att kläda sig.

Hon var segrarinna och hvad som försiggått i djupet, är djupets hemlighet —.

Under det allmänna jublet fördes den vansinniga Elise till sjukhus —. Allmänheten visste icke hennes tillstånd, och trodde att det blott var ett övergående illamående.

Robert stod likblek och till hälften påklädd när jublet för Ann-Julie utbröt — Den lilla bukettan af ros och liljekonvaljer, som han medfört för att gifva åt sin älskarinna, sågste han ju nu lemna henne — ty det var hon som var drottning för dagen.

Med chevalerisk resignation var han äfven den förste som överlemnade en del af den blomsterskörd, hvilken hon fick emottaga.

Hon hade ju försökt att »rädda» Elise, men icke lyckats förstå han — löjtnanten lemnat henne bistånd — —

Robert blef hjälte och hans älskarinna hjetinna under dessa minuter och det är svårt att säga hvilken af dem som fick den rikaste blomsterskörden vid stämpromotionen bland damer.

Tiden gick och i Roberts hjerta väcktes oro. Han åskade visserligen fortfarande Ann-Julie — alldeles såsom

man älskar en person för hvilken man samtidigt byser afky, eller en som man är rädd för.

Hvad han sett der nere på botten yppade han aldrig, men han både hatade och älskade Ann-Julie, fången som han var i hennes intriganta excesser.

Deras sammanträffande blef emellertid allt mer och mer sällsynt.

Hon älskade sin Erik och hade på efter sommaren fått ett bref från honom att han skulle komma hem på följande vår. Robert hade fått permission för ett någon tid tjenstgöra vid ett ulanregimente i Tyskland, och Ann-Julie var under vintern den mest frade dansösen. Både sina älskare hade hon utomlands.

Med fria singlar deltog hon uti dagens glädje och lifvets nattliga fröjder utan att just tänka på sina älskare.

Från Robert erhöi hon inga underrättelser — män af börd skriva aldrig till sina älskarinnor — men Erik hade skrivit från Gibraltar att han var på väg hem.

Våren kom med lärka och fogelgritter — Ann-Julie tog fram sin velociped och började sommarens idrott.

Hon åkte kring Djurgården, till Haga; hon åkte på alla platser, men nu ensam. Hon hade icke Robert, den ställige hästryttaren att rida i sällskap med. Hon åkte ensam.

Sommaren gick medan Ann-Julie väntade sin Erik eller Robert.

En dag kom brefbäraren upp medförande två bref, det ena med svensk poststämpel och det andra afstämplat i Berlin. Det första var från Erik, att han skulle komma till Stockholm på följande tisdag, och det andra från Robert, att han skulle komma hem på onsdagen eller torsdagen.

Ne vilde olyckan att de kommo på samma dag. Erik

kom en dag sednare än han trodde och Robert en dag tidigare än han beräknat.

Båda skyndade till Ann-Julies bostad.

Det var onsdagsmorgonen. De mötte hvarandra i trapporna — Robert kände dock icke igen Erik, som var civilt klädd, liksom löjtnanten, men Erik kände igen den senare och hans ögon glödde af en sjömans eld.

Ann-Julies tjejarinna, som först mötlog Erik, hvilken hon icke igenkände, hade svarat honom att: «ströken farit ut till Haga på sin velociped», och samma svar fick löjtnanten, hvilken var henne bekant nog.

Ute i Hagaparken red Ann-Julie sin lilla stålmaskin; och tänkte på kärlek till Erik — eller Robert — man kan icke så noga studera ett kvinnohjärta, allra bäst när de inlet har — ty i 374 romaner är det blott 4 kvinnor som ha hjärta, och dessa få då delas mellan ett par hundra manliga karaktärer. — — —

Ann-Julie red sin velociped och tänkte på Erik.

Hon visste att han var kommen till Stockholm, men hon gjorde som alla kvinnor; hon var naturligtvis icke besvems när han kom, men nu hade jungfrun sagt hvar den sköna synderskan var, och Erik var icke sen att taga en drocks, för att fara ut och leta upp henne i Hagaparken.

Robert, som fått samma besked, begaf sig ut till Haga. Erik kom emellertid först och han träffade mycket riktigt Ann-Julie.

De slogo sig ned i en dunge intill den gamla ruinen och Återsöndets glädje nådde inga gränser.

Erik var ju i alla fall hennes hjertans käraste och kysarne smälde så att det gaf eko i ruinen. Kronorna på «tre tuppars» vajade för vinden nickans god mening, och äfven de började att kyssas, deruppe i höjden.

Erik var för klok att onstaka det han mött löjtnan-

ten i trapporna vid sitt besök i hennes hem. Han föreslog att de skulle gå längre in i parken, alldeles bortom den tillämnade slottsbyggnaden, så att de icke skulle finnas af Robert, i händelse afven han skulle komma dit ut, någonting som Erik i själva verket fruktade.

Det var två år som Erik varit borta till sjöns, och man kan ju tänka sig hans glädje att åter sammanträffa med sitt ideal. Hanne som han älskade, som han drömt om. Hon, som varit hans ledstjärna under stormen på halven och hans goda genius under de mörka måtterna vid ratten, eller när han höll utkiken. Ann-Julie kunde nu bli hans, han hade förskaffat sig underofficersepåletter och med den inkomsten som dessa medförde, kunde de ju få ett litet trefligt hem. I öfrigt kunde ju hon tjänstgöra ännu vid teatern eller gifva danslektioner.

Det gick rundt i hans hjärna, då ha med hänförelse talade om sina framtidsplaner och den stundande lyckan.

Ann-Julie hörde till en början liknöjdt på, men efter hand upjuktade sinnet smärningom upp, så att hon började känna sin gamla kärlek till ungdomsvännen. Men att lämna sin eleganta och bekväma våning för att försvinna bland mängden i ett fattigmansquartier, det ingick icke i hennes planer.

De kunde ju, tyckte hon, älska hvarandra såsom förut — på afstånd, och så länge löjtnanten betalade hennes nycker och höll henne med våning fick det väl vara som det var. Erik skulle ju ändå få hennes bästa gunst, och vore han icke nöjd med det — så

Ja då kunde hon icke hjälpa det, och afven om hon blefve gift med Robert, så skulle Erik hafva samma förvar hos henne, som hennes man — — —

Det blef således ett afslag på Eriks frieri, han fick förmågen korgen, och det hade han nog icke trott Ann-Julie om.

Det var ett hårdt slag för Erik, han som sparat sig för henne och för ett hem tillsammans med henne, om hvilken han hyste allt godt.

Nu då han bjöd henne ett hem för att hon skulle afbryta förbindelsen med Robert, borde hon väl icke längre vara den oföretändiga. Hon skulle väl tänka på sig egen framtid och icke längre föra ett fladdrande fjärrlif fastän hon var sportdam och dansös. Detta kunde hon ju i öfrigt icke vara i hela sitt lif.

Men det hjälpte icke att Erik gjorde henne föreställningar derom. Hon ville se tiden an — herre gud, de kunde ju älska hvarandra ändå. Riktigt och på samma vis som förut.

Nu var det i själfva verket så, att Ann-Julies kärlek till Erik, under de två år, som han varit borta, betydligt afsvafvat. Hans glödande bref hade hon blott flyktigt och någon gång besvarat, och den kärlek som var kvar, inskränkte sig nu mera blott till passionens för den ståtliga unge sjömannen. Strängt taget delade Ann-Julie nu mera kärleken i tre partier, af hvilka löjtnanten och Erik fick en part, hennes passion för krottan den andra samt kärleken till konsten och nöjet den tredje.

Ann-Julie var en vacker flicka men hon var äfven en i ekonomiskt hänseende förständig flicka. Kunde hon på något vis få blifva den rike Roberts hustru, så föredrog hon naturligtvis detta framför den godhertade men fattige Eriks enkla hem och det som han utom sin kärlek kunde bjuda henne.

*

Eriks kärleksförklaring var slut.

Han hade förmågen fått korgen.

Han hade bjudit sin Ann-Julie ett litet hem af blifvande lycka och kärlek i det kommande.

Hon hade förlorat sitt hjerta i tankarnes gyfvens nät.

och höll sin triumf på Roberts fortsatta gunst och hans digra plånbok.

Ett fruntimmer som älskar sporten och konsten — här var det danskonsten — samt två vackra män, samtidigt, ett sådant fruntimmer har under alla förhållanden ett förstelnadt hjerta — och Ann-Julie hade nog icke något alla. Den kärleksförklaring, som Erik gjort och Ann-Julies svar derpå hade dock icke gått förbi utan vittnen.

De hade visserligen dragit sig undan till en aflägsen plats i parken, med ruinerna som skyddsmur, men en spanare hade dock följt dem.

Det var Robert, som efter anvisning från Ann-Julies hushållerska, farit ut till Hagaparken för att uppsöka sin älskarinna.

Han hade kommit straxt efter Erik och gått sig bakom det kuttrande paret samt hört hela frieriet och blifvit på det klara med situationen.

Hvad skulle han göra? Rusa bländt på sin rival och i ett ögonblick döda honom, eller den trolösa kvinnan?

Han bejdade dock i det längsta sin vrede för att icke väcka uppmärksamhet.

Slutligen, då det blef för mycket intänt mellan Erik och Ann-Julie, då han hörde kyssarnes smällar och andra suckningar — då rusar han fram med revolvern spänd mot Eriks bröst. Ett skott snuddar öfver Eriks arm; och han rusar upp som en vilde, när han får se sin rival. Erik drager sin dolk eller sjömansknif och en våldig brottning uppstår. Löjtnanten får hugg efter hugg, men parerar dem väl, ehuru han icke kan få revolvern klar, för att gifva det mördande skottet i rivalens hjerta.

Ann-Julie gör ett försök att dans eller svimma, men det gick icke. Södan hon plöckat kyssarne från Eriks brännande läppar och njutit hans bästa gunst, var det ju förent, att vara eller visa sig vanneäktig. Nu, när

hon dessutom var en styf idrotts-dam skulle det sett fegt ut att icke försöka skilja tapparne åt. — — —

Med en energi, som är vackra fruntimmers egen egendom, rusar hon vildt — på de stridande, samt försöker att med våld skilja dem åt.

Det är ett nöje för gudar och gudinnors barn att se en bicyklyttarinna rusa på två stridande karlar — när de slåss med dolk och revolver eller pistol.

Ann-Jule var för ett ögonblick tigrinna. Hon var den förorättade nymfen bland »Bältespännarne»; men som Erik och Robert icke hade något »bälte» om sig, lyckades det henne att få dem skilda åt för en minut.

Med den högra handen om Roberts strupe och den venstra i Eriks korta hår fick hon dem slutligen i sår — men blott för ett ögonblick.

Robert höjer åter pistolen och rusar som en varvelling på sin motståndare. Svartajukan och hatet känner inga gränser och ingen pardon. Ann-Jule springer emellan, men i detsamma brinner skottet af och träffar den modiga flickan i hjertat. Hon föll blödande, utan att gifva en suck ifrån sig — — —

Rivalerna stodo fortfarande mot hvarandra färdiga till nytt anfäll. Robert förstod att han dödat den vackra älskarinnan och fruktade sin motståndares dolk. Ett nytt skott mot denne skulle göra honom qvitt obehaget, men detta skott träffade icke.

Erik rusar deremot med hjälpen styrka på sin motståndare, hvilken ånyo höjt sin pistol.

Ett väl måttat hugg i halsen från Eriks dolk gjorde ett häftigt slut på hjälpenstens öfverfall; men samtidigt brann ett tredje skott ur Roberts mordvapen och träffade tinningen på Eriks hufvud.

TVÅ RIVALER HADE DUELLERAT, och föremålet för deras

gunst hade äfven, under försök att skilja dem åt, fått ställa lifvet till.

Robert dog af skott i luft-strupan medan Erik, som ett lindrigt skott i linningen öfverleefde katastrofen.

Han påträffades vid lif och fick den första nödiga vården, hvarefter han rymde från Sverige.]

Ann-Julie ligger begrafven på Wernsdö kyrkogård och löjtnant Robert i en länsresidensstad i landsorten men hvar Erik är vet ingen. §

Förmodligen går han omkring som en trubadur i Amerika och sjunger en visa på hemsk melodi om den, som i *Hagaparken*.

Beda.

INDEX

I. Introduction 1
II. The first part of the book 10
III. The second part of the book 20
IV. The third part of the book 30
V. The fourth part of the book 40
VI. The fifth part of the book 50
VII. The sixth part of the book 60
VIII. The seventh part of the book 70
IX. The eighth part of the book 80
X. The ninth part of the book 90
XI. The tenth part of the book 100

INNEHÅLL:

- I. Tre tappor i Hagaparken
- II. Ann-Julie och löjtnant Robert.
- III. Ann-Julie och Erik.
- IV. Svartsjukan börjar, Erik går till sjöss.
- V. En fruntimmersdrott.
- VI. En simuppläsning med dess följder.
- VII. Dramat utspelas.